

Mint a félelem

Báti Zsuzsa

*Furcsa csönddel magam körül
itt ülök a kettőnk ágyn.
Támadó tenyered
vonalai közül
küld üzenetet
két szikkadt nyár
a buta pálmák és a tenger —
hullámok között akartam
meghalni akkor —
ugye nevetsz?*

*Mint a félelem tört rám
a szerelem
és látnom kell, hogy naponta
új utcákkal néz rám a város
régii mentsváram falai közül
kiűztél hát
más ajtók felé —*

*győzelem lenne bár ez a vereség,
de most még
bombák és ágyúk zajával ostromolsz.
Csókjaid ruhám ráncaiba rejtőztek,
és titkon cselszövés készül ellenem.*

*Hogyne félnék,
mikor a hűs magány dobozában
nem volt ott a kezed
és száz miért.*

*Oltsd hát el a lámpát.
Permetezzen be a sötét.
Okosabb lesz tán a holnapi nap,
csendesebb az utca
és irgalmasabbak
a szemedben lakozó
felfegyverzett hadak.*

Hold - monológ

Báti Zsuzsa

*Sebeidet nézd. Fajtád hozza majd ide is a vést,
hogy orvosság árán röppentyűk rohannak felém.
De te is meghalsz. Hiába szabadkozol.*

*Ugye félsz tőlem? Csúnyán nevetek. Mint a meghódítottak.
Éles kardként láttál feszülni nászi ágyad felett,
a ciprusok között kedvesed karját is elfelejtetted,
mert én néztem rád.*

*Siker-lobogókkal ostromoltál, s lám, hitted-e,
rettegést nyersz a versengő csatában.
Újévek közt keringő álmaidért ott a távol.
Befuthatod. Az örökkévalóság dalát pedig hiába tanulgatod,*

*mert túléllek. Tömény anyagból formált
szívós sejted vagyok: félelem.
Benned és unokáidban élek majd hetedíziglen,
és ha rólam nézed majd a Földet, megtudhatod,*

*ilyen hődítások mit sem érnek,
míg millió kilométernél hosszabb,
végtelen magasságoknál szikárabb oszlopot emelnek
a háborúnak fajtád konok koponyái,*

*mert bélyeget sütnék rád korgó gyomrú négerrek,
és tudod, egyre rövidebbek az éjjelek...
Siess, míg van idő, vezekelni...*

